

CCOO acusa el conseller d'Educació, Ernest Maragall, d'incomplir acords signats amb els sindicats

Joan Carles Gallego
Secretari general de CCOO a Catalunya

Montse Ros
Secretària general de la Federació d'Ensenyament

Cal negociar

Avui

La situació a l'educació no és bona. Alts nivells de fracàs i abandonament escolar, mediocre nivell mitjà, malestar docent, poca matrícula a la formació professional, són elements que a CCOO ens preocupen molt.

El Sr. Maragall, en aquest context, ha preferit fer política partidista en comptes d'invertir en mesures estratègiques. La seva gestió s'ha basat en polítiques d'estalvi, molt perilloses en temps de creixement demogràfic. A falta d'obra de govern, la llei d'educació de Catalunya (LEC) justifica el seu pas per la conselleria. En l'enrevessat redactat de la LEC no s'hi troben mesures per abordar l'abandonament escolar, o la

millora de coneixements lingüístics, o la promoció de la FP. En canvi, desdibuixa la xarxa pública sense construir la xarxa única, el servei públic educatiu, compromès en el Pacte Nacional per l'Educació, que aplegava les organitzacions de la comunitat educativa i del món del treball.

El professorat sap molt bé que les condicions en què es presta el servei, les condicions en què s'atén l'alumnat, són la base principal de les seves condicions de treball i sap que avui s'estan deteriorant. La vaga del professorat té a veure amb la voluntat de servir millor la ciutadania però també amb el menyspreu del conseller envers la professió docent. Aquests darrers anys han augmentat

les dificultats per gestionar a les aules els grans canvis de la vida social, cultural, econòmica, tècnica. Podríem parlar d'immigració, de tecnologies de la informació i la comunicació, de canvis de valors culturals i morals. La conselleria hi ha arribat sempre tard i amb pocs recursos. El professorat, els equips directius i els serveis educatius han entomat els reptes amb una gran responsabilitat solitària.

A CCOO havíem assolit alguns acords en les meses de negociació que permetien millorar algunes condicions per desenvolupar la professió docent. Compromisos d'estabilitat del personal interí i garantia de convocatòria d'oposicions, cobertura de substitucions des del pri-

mer dia, reduccions de l'horari lectiu i millora de la coordinació, reconeixement de la tutoria, llicències per estudis, principis per a l'homologació, etc. Ara el Sr. Maragall incompleix els acords signats. Acceptar que els acords es poden incomplir és acceptar el funeral per al dret a la negociació col·lectiva.

La mesura que ha fet vessar el got ha estat la de fer fer hores extres "voluntàries" al professorat. Una mesura absurda, irracional econòmicament i injusta socialment i de dubtosa legalitat. I més en moments de forta crisi econòmica en què cal crear ocupació i no destruir-ne. Es proposa pactar individualment la dedicació horària del professorat, aplicant la directiva de les 65 hores que el Parlament Europeu va derogar. Es pretén substituir amb hores extres la contractació d'unes 1.500 persones que el sistema necessita aquest setembre per al creixement demogràfic: no és una necessitat puntual, és feina per a 12 o 14 anys.

El govern ha d'escoltar i entendre que l'educació val diners, i que per tirar-la endavant cal negociar. Amb el professorat també.